

La bona filla

En el tema *Un altre petó*, la rapera catalana Santa Salut canta: “Yo solo quería un beso / Del amor, oye, todos somos presos”. Aquesta cançó la repeteixen pràcticament de memòria Carmela i les seves amigues, unes adolescents que van juntes a l’institut i que ara han convertit l’habitació d’una d’elles en un karaoke improvisat, però l’aparent tendresa de la lletra entra en conflicte amb la ràbia pròpia de l’estil urbà, deixant entreveure un dubte angoixant: pot fer mal l’estimar? O, més important, podem arribar a estimar a algú que ens fa mal? En *La buena hija*, la Carmela (sorprenent debut interpretatiu de Kiara Arancibia) viu en una contradicció semblant: ella sent un amor i una admiració innegociables pel seu pare (Julián Villagrán), un pintor molt carismàtic, però el seu pare és també una persona amb una certa faceta violenta que s’acaba de separar de la seva dona (Janet Novás), la mare de la Carmela, per alguna cosa més que discussions verbals. La bona filla viu, així, a mig camí entre el domicili matern, on també habita la seva àvia (Petra Martínez), i les trobades concertades amb el seu pare, establertes a través d’un estricte règim de visites que passa per un punt de trobada segur. Amb *La buena hija* (2026), la cineasta Júlia de Pau amplia una premissa que ja havia presentat en *Harta* (2021), premi Gaudí a millor curtmetratge l’any 2023, al mateix temps que explora i desenvolupa les zones grises de l’amor i els afectes, també en la línia de la minisèrie *Querer* (2024), de la qual és cocreadora junt a la directora Alauda Ruiz de Azúa (*Los domingos*, 2025) i el guionista Eduard Sola (*La casa en flames*, 2024), i en la qual una denúncia per violació a l’interior d’un matrimoni i la seva ruptura situa als fills davant un complicat dilema. En *La buena hija* el punt de vista queda reduït al de la seva protagonista

LA BUENA HIJA

País: Espanya, 2025
Direcció: Júlia de Paz
Guió: Júlia de Paz, Nuria Dunjó
Intèrprets: Kiara Arancibia, Janet Novás, Julián Villagrán
Gènere: Drama
Durada: 101 min
Idioma: Català i castellà
 No recomanada per a menors de 12 anys

principal, la Carmela, qui ocupa el centre d’una pel·lícula que segueix la seva trajectòria amb la mateixa obstinació amb la qual els germans Dardenne seguien als seus personatges en, per exemple, *Rosetta* (1999) o *El hijo* (2002): la càmera tot el temps pegada al protagonista i el protagonista llançat, en aquest cas, a la cerca d’un afecte que es presenta esquiu i capritxós. *La bona filla* és, aparentment, submissa i obedient a les ordres del pare, i al mateix temps es troba atrapada en una relació de poder en la qual la fascinació funciona com una espècie de parany que la retorna sempre al punt de partida. I en aquestes anades i vingudes, al voltant d’aquest punt de trobada, també es van teixint altres relacions, per exemple, en l’institut, amb les amigues, que pot ser ens parlen d’altres tipus possibles d’amor. Lluny del judici, la Júlia de Pau i la Kiara Arancibia ens presenten a una Carmela complexa i profunda, i deixa a l’espectador l’espai per emetre les seves conclusions.

Daniel Pérez-Pamies

Col·lectiu de la crítica cinematogràfica de Girona